

ще ти посвиримъ. щото и ти ще се почудишъ.

Като казалъ тия думи, старецътъ извадилъ отъ джеба си една малка свирка — сжщо като оная, що подариха на чича Пенча, голѣмиятъ сега богаташъ, и свирналъ тѣй силно, че стаята кѣннала. Въ сжщата минута всичко пропаднало: и маси, и столове, и кжща и гости, и всичко. Чичо Пенчо, съдранъ и чорлавъ, намѣрилъ се пакъ въ своята грозна колиба между своитѣ бѣдни домашни.

— Добрѣ, че ми остана баримъ тая свирка. Тя ще ми помогне пакъ да се въздигна — казалъ си съдраниятъ чичо Пенчо.

Но, дордѣ издума, възлешбната свирка изчезнала отъ ржцѣтъ му, като вѣтъръ. И чичо Пенчо си останалъ пакъ такъвъ, какъвто бѣше по-напрѣдъ.

Р ѣ ч и ц а.

<i>Тукъ рѣчица</i>	<i>Че уроци</i>
<i>Сладко тѣтне</i>	<i>Научете</i>
<i>На дѣчица</i>	<i>И тогава</i>
<i>Тихо шепне:</i>	<i>Си речете:</i>

<i>— Дѣца, малки,</i>	<i>Сега можемъ</i>
<i>Не дрѣмете</i>	<i>Книжки малки</i>
<i>Вечъ игралки</i>	<i>Да си сложимъ,</i>
<i>Не държете.</i>	<i>А игралки</i>

<i>Книжки малки</i>	<i>Да си вземемъ —</i>
<i>Си земете,</i>	<i>Всички съ радостъ</i>
<i>А игралки</i>	<i>Да играемъ</i>
<i>Оставете,</i>	<i>До насита.</i>

К.

